

## Tredje påsksöndagen 2021

Genom påskens gåva förnyas och förvandlas hela vår verklighet. När Jesus uppstår från de döda sätter det i gång en process, som skall förnya oss och vår värld inifrån. ”Genom påskens mysterium blir din kyrka ständigt ung på nytt”. Så beskriver dagens kollektbön vårt liv i kyrkan, Kristi ständigt lika unga Brud. Evighetens atmosfär får redan nu prägla vårt liv i kyrkan, som alltid förblir lika ung, ja, evigt ung. Påskens nya liv förmedlas ständigt till oss när vi lever i kyrkan och låter oss förvandlas av hennes sakrament, ja, av allt som den uppståndne Herren där vill ge oss del av. Efter sin uppståndelse är Jesus Kristus redan förhärligad hos sin Fader. Det hindrar inte att han förblir närvarande hos oss i hela sin verklighet. I dagens evangelium ser vi hur han fortsätter att vara tillsammans med sina lärjungar genom att bryta brödet och ge dem sin frid. Denna sakramentala närvaro förblir en ständig verklighet i kyrkan ända till tidens slut. Även om vi inte ser Herren med våra vanliga ögon, så kan vi genom tron, hoppet och kärleken ständigt få erfara hans nåd och frid. Mer och mer kan vi ta till oss detta och finna vår frid och glädje i att veta att han alltid förblir kvar hos oss.

”Att vi har lärt känna honom förstår vi av att vi håller hans bud” (1 Joh 2:3). Om vi tycker att Jesus är långt borta och saknar hans närvaro, beror det ofta på att vi inte tillräckligt har försökt leva av hans ord och bud. Varje dag på nytt behöver vi förnya vår tillhörighet och efterföljelse av honom som har gett sitt liv för oss. Varje dag har vi den underbara möjligheten att kunna förnya vår överlåtelse till honom och söka tjäna honom med större iver och trofasthet. Varje dag kan vi och vårt liv förvandlas till ett liv i djupare förening med honom. Varje dag kan vi förnyas, förvandlas och förlåtas. Mer och mer kan vi bli medvetna om att vi verkligen behöver denna Jesu nåd, som förnyar och förvandlar oss eftersom han vill förlåta oss våra synder. Ibland är det just denna brist på insikt i vår egen synd och svaghet som gör att Jesus tycks så långt borta. Vi får naturligtvis inte fastna i ständiga självanklagelser och älta våra gamla synder, men samtidigt måste vi inse att vi alla verkligen är svaga syndare i ständigt behov av Guds förlåtande kärlek som blivit uppenbarad genom Jesu uppståndelse.

Det är just denna aspekt av påskens budskap – syndernas förlåtelse genom Jesu uppståndelse - som dagens texter vill förmedla till oss. I sin predikan säger Petrus. ”Vägvisaren till livet dödade ni. Men Gud har uppväckt honom från de döda... ni handlade av okunnighet... Ångra er därför och vänd om, så att era synder blir utplånade” (Apg 3:15, 17, 19). För oss kan det vara svårt att förstå att det är vi som genom våra synder är medskyldiga till Jesu död. Det är så lätt att lägga skulden på någon annan. Men äkta ånger innebär att vi i djupet av vårt hjärta förstår att vår egen synd alltid är ett stygn, ett hugg i hjärtat på Jesus, Guds

oskyldiga lamm. Att ångra sig innebär att se vidden av vår synd men ännu mycket vidden, bredden och djupet av Guds förlåtande barmhärtighet. På en och samma gång får vi bli medvetna om vår skuld och vår befrielse. På en och samma gång får vi se att vi är medskyldiga till Jesu död och delaktiga av hans uppståndelse. Påskens nya liv av förnyelse och förvandling ger oss den fulla förlåtelsen, den fulla delaktigheten i påskens mysterium. Död och uppståndelse går in i vartannat. Det nya livet bryter in och förnyar och förnygrar oss. Evigheten kan anas mitt i den tid där vi lever här och nu.

”Om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern” skriver Johannes i sitt första brev, ”Jesus Kristus som är rättfärdig. Han är det offer som sonar våra synder och inte bara våra utan hela världens” (2:1-3). All den synd som har begåtts sedan världens början och ända fram till dess slut blir försonad genom Jesu offer på korset. Det måste svindla för vår tanke, när vi tänker på all denna ondska, allt det fruktansvärda som skett genom hela mänsklighetens historia ändå kan sonas och förlåtas genom Jesu ställföreträdande lidande. Kan vi någonsin förstå och fatta en så stor barmhärtighet?

I alla tider har människor måst brottas och kämpa för att kunna förstå en sådan godhet. I dagens evangelium ser vi hur den uppståndne Jesus hjälper sina lärjungar att ta till sig denna oändliga, förlåtande godhet. ”Sedan öppnade han deras sinnen så att de kunde förstå skrifterna... Messias skall lida och uppstå från de döda på tredje dagen, och syndernas förlåtelse genom omvändelse skall förkunnas i hans namn för alla folk... ni skall vittna om detta” (Luk 24:45-48). Vi är alla kallade att vittna om denna gåva som syndernas förlåtelse innebär. Under hela vårt liv får vi kämpa oss fram till en allt djupare omvändelse, efterföljelse och överlåtelse till Jesus. Han är och förblir alltid vår vägvisare till livet, till det eviga livet, som redan har tagit sin början genom dopet. Vi kan dag efter dag förnyas och förvandlas av denna gåva. Mer och mer kan vi leva oss in i Jesu ord och bud, så att det blir vår högsta önskan och glädje att få leva efter hans bud. Evangeliet är ett glädjebudskap som lyser upp vår väg genom livet. Även i de svåra stunderna, som nu under pandemin, kan vi finna ny glädje och styrka i Jesu bud, kärlekens bud. Det kan bli en lampa som lyser upp vår väg genom livet, också i de ofrånkomliga prövningar som vi aldrig helt kan undgå. Vår kärlek till Jesus måste ständigt sättas på prov, för att det skall bli tydligt att den är äkta. Ibland faller vi, men vi får också Guds nåd att förnyas, förvandlas och förlåtas. ”Låt vår härlighet som dina barn ge oss osvikligt hopp i väntan på uppståndelsens dag, då allt förvandlas och förnyas”, så bad vi i mässans början och så kan vi fortsätta att be och hoppas under hela vår jordiska pilgrimsvandring ända fram till evighetens port.